

2015. december 26. szombat, Szent István vértanú ünnepe

ApCsel 6,8-10; 7,54-59; Zs 30; Mt 10,17-22

Az István név görög eredetű, latinul koronát, héberül normát jelent. István a vértanúk koronája volt, vagyis az első közülük az Újszövetségben. Norma, azaz szabály és példa volt másoknak a Krisztusért való szenvedésben, a helyes cselekvésben, életvitelben és az ellenségért való imádkozásban. Avagy István annyit tesz, mint ‚buzgón szóló‘, ami megmutatkozik beszédében és az isteni ige világos hirdetésében.

István a hét diákonus egyike volt, akiket az apostolok szolgálatra rendeltek.

Jelmondata akár a 30. zsoltár szavai is lehetnek: „...Így szóltam magamban bízva: Nem ingok meg soha, mert jószágod Uram, szilárd hegyre állított...”

Kegyelem és erő kísérte életútját mindvégig. Ellenlábasai alulmaradtak a vele szembeni vitákban, mert a benne lévő bölcsességgel és Lélekkel szemben, amellyel beszélt, nem tudtak helytállni. A lelki fölényt nem tudták elviselni, és indulatból, irigységből életére törtek.

Isten nem kívánja mindegyiküinktől, hogy vértanúsággal pecsételjük meg hozzá való hűségünket, de figyelmeztet bennünket, hogy legyünk óvatosak az emberekkel szemben, mert bíróságok elé állítanak, meghurcolnak, és akkor nekünk is képesnek kell lennünk, hogy előttük és a pogányok előtt tanúságot tegyünk.

- Mennyire vagyok képes a mindennapjaimban tanúságot tenni Istenhez tartozásomról?
- Birtokában vagyok-e beszédemben és életvitelemben a bölcsességnek és a Lélekkel megáldottságnak?
- Birtokolom-e azt a fokú szabadságot és szeretetet, mint István vértanú, aki képes az őt halálra kövezőkért imát mondani?

„...Mindenki szemében gyűlöletesek lesztek a nevéért. Aki azonban mindvégig kitart, az üdvözüli.” (Mt 10,22).

Magyar Jani (Székesfehérvár, 5. régió)

